

(*Global Research*, 9. април 2009)

Успешна сатанизација Срба због које се сматра да су најодговорнији за ратове на простору бивше Југославије и да су једини вршили геноциде један је од највећих тријумфа пропаганде у нашем добу. Водећи западни медији су је спровели тако брзо, униформно и са некритичким фанатизмом да су се дезинформације прштале са свих страна, што је и данас случај. Ова сатанизација потиче од наивних интереса Запада, његових медија и интелектуалаца. Како после пада Совјетског Савеза Југославија више није била користан савезник, већ је постала препрека као независна држава социјалдемократске оријентације, водеће силе НАТО-а почеле су да раде на њеном разарању, па су активно подржале сецесију Словеније, Хрватске, босанских Муслимана и косовских Албанаца. Нетачно је да су их отерали претње и понашање Србије – сви они су имали националне и економске мотиве да се одвоје, који су били јачи од српских.

Милошевићеви чувени говори из 1987. и 1989. нису били националистички. Упркос лажима које тврде супротно, у оба говора је позвао на толеранцију међу свим „нацијама“ у оквиру Југославије. Исто тако, никада није покушавао да створи „Велику Србију“, већ да очува уједињену Југославију, а када му је тај покушај пропао, чему су силе НАТО-а активно допринеле, Милошевић је покушавао, и то само спорадично, да омогући српској мањини која је остала у другим државама да остане у оквиру Југославије или да се придружи Србији, што је очигледан случај „самоопредељења“ које је НАТО омогућио косовским Албанцима и свима осталима осим Срба.

Пристрасно извештавање

Многи квалификовани посматрачи у Босни били су згранути пристрасним извештавањем и наивношћу водећих новинара који су следили партијску линију и прогутали све што би им босански Муслимани (и амерички званичници) сервирали. Невероватан пораст тврдњи како су Срби зли и насилни (и умањивање насиља које су починили штићеници НАТО-а), уз измишљене „концентрационе логоре“, „логоре за силовање“ и сличне аналогије са нацистима и Аушвицом навеле су некадашњег шефа америчког обавештајног одсека у Сарајеву, потпуковника Џона Среја да 1995. године изјави како Америка није доживела тако бедну обману откако је Роберт Мекнамара манипулацијама допринео ескалацији рата у Вијетнаму. Општу перцепцију о влади босанских Муслимана

Сатанизација Срба као пропагандни удар

Пише: Едвард Херман
понедељак, 13 април 2009 16:13

створила је моћна пропагандна машинерија. Необичан тим сачињен од три велика мајстора спиновања у који спадају и фирме за односе с јавношћу у служби Босне, медијски стручњаци и душевно сродни чланови америчког Стејт Департмента успели су да манипулацијом створе илузије како би потпомогли циљеве Муслимана.

И многи други су имали исти циљ. Седрик Торнбери, високи званичник Уједињених нација који је испитивао злочине у Босни написао је 1996. у часопису *Foreign Policy* да се почетком 1993. створио консензус како су Срби главни кривци, пре свега у САД, али и у неким западноевропским земљама, а нарочито у деловима међународних либералних медија. Овакво становиште није се слагало са виђењем неколико виших званичника УН-а који су били упознати са свакодневним догађајима, а једна добра душа из дирекције УН-а ме је љубазно упозорила да се примири јер је лавина покренута.

Исто је тврдио и канадски генерал Луис Макензи који је упорно тврдио да „слика није црно-бела и да није у питању прича у којој 'негативци' убијају 'позитивце'. Ситуација је далеко сложенија.“ (*Globe and Mail*, 15. јул 1995.). Исто ово су рекли и бивши заменик команданта НАТО-а Чарлс Бојд, бивши командант УНПРОФОР-а Сатиш Намбијар, званичници УН-а Филип Корвин и Карлос Мартин Бранко, као и бивши званичник Стејт Департмента Џорџ Кени. Међутим, сви који су се удаљили од партијске линије су или игнорисани или маргинализовани.

Када је Џорџ Кени са антисрпског интервенционизма прешао на критиковање, водећи медији су га хитро одбацили. Новинар Питер Брок, који је у зимском издању часописа *Foreign Policy*

за 1993/94 објавио чланак под насловом *Dateline Yugoslavia: The Partisan Press*

, а где су документовани систематска пристрасност и грешке, доживео је силовите нападе и осуђен на вишегодишњу ћутњу. Дописник новина

New York Times

, Денис Бајндер, који је одбио да се држи политике сатанизације Срба, убрзо је премештен.

Значајан део ове преваре била је нечасна сатанизација, као што је случај са чувеном сликом Фикрета Алића из 1992. на којој се иза бодљикаве жице српског „концентрационог логора“ види испијени затвореник. Међутим, британски новинари су

одабрали човека који је био болестан и потпуно нерепрезентативан – бодљикава жица је окруживала новинаре, а не концентрациони логор, јер је у питању био транзитни, а не концентрациони логор. Западни новинари су дигли халабуку због наводних концентрационих логора, али нису известили да је Црвени крст констатовао како „и Срби, и Хрвати и Муслимани имају затвореничке логоре и морају сносити једнаку кривицу.“ Џон Бернс је 1993. године добио Пулицерову награду пре свега захваљујући интервјуу са Србином Бориславом Хераком, који је наводно силоватељ и убица, а који је касније признао да је испричао оно шта су га босански Муслимани који су га заробили натерали да каже.

Добитник колективне Пулицерове награде за 1993. је био Рој Гатмен, који се специјализовао за доказе типа „рекла-казала“ и објаве хрватских и муслиманских пропагандних извора. Гатмен никада није ни пришао логорима које су држали Хрвати и Муслимани. Његове тврдње и тврдње осталих новинара да постоји „архипелаг [српских] логора у којима се врши силовање“ биле су спектакуларне и нетачне. У крајњој линији било је више веродостојних података о жртвама силовања међу Српкињама него међу босанским Муслиманкама. Сви ови новинари су приказивали лидера босанских Муслимана Алију Изетбеговића као човека посвећеног етничкој толеранцији. Нико никада није цитирао његову Исламску декларацију, у којој је писало да „нема мира ни коегзистенције између исламске вјере и неисламских друштвених и политичких институција.“

Одмазда

Још један део ове преваре је било необраћање пажње на злочине који су претходили бруталним дејствима Срба. Ово се често дешавало, иако је извесно било случајева када су Срби (углавном њихове паравојне јединице) ударали први. Одмазда је, међутим, била уобичајена и углавном се, као и многи узајамни страхови, може приписати масовним убиствима у којима су највише страдали Срби током Другог светског рата, нацистичке окупације и од руке хрватских фашиста усташа. Ови подаци о истинским масовним убиствима су углавном прећуткивани.

Највећа недавна одмазда је сребренички случај, у коме се и даље игноришу разлози за понашање Срба током јула 1995. У британској штампи нећете прочитати тврдњу британског новинарског ветерана Џоан Филипс од 31. марта 1993. да је „од 9.300 Срба који су живели у сребреничкој општини остало мање од девет стотина и да су остала само три српска села од некадашњих 26. („Жртве и злочинци рата у Босни“, *South Slav Journal*

Пише: Едвард Херман
понедељак, 13 април 2009 16:13

пролеће-лето 1992, објављено 1993.). После тога је уништено још много села, а у српској монографији

Књига мртвих

из 1995. побројано је 3.287 Срба из околине Сребренице који су убијени у претходне три године. Српски медицински вештак др Зоран Станковић и његов тим открили су у околини Сребренице преко хиљаду тела Срба убијених пре јула 1995, а генерал Луис Макензи је изјавио да „досадашњи докази наговештавају да је Насер Орић, босански заповедник у Сребреници, одговоран за убиство истог броја српских цивила изван Сребренице колико је и војска босанских Срба одговорна за масакр над босанским Муслиманима у том граду.“ Станковић и српске власти никада нису успеле да за овај масакр заинтересују Међународни трибунал за ратне злочине у бившој Југославији, као ни западне медије.

Микрокосмос предрасуда Међународног трибунала може се видети по томе како се односио према Насеру Орићу. Када се 2005. године појавио снимак на коме се види како неки босански Србин наводно убија шесторицу босанских Муслимана (неутврђеног порекла и аутентичности), побудио је озлојеђеност и велику пажњу на Западу и наводно је „крунски доказ“ да је 8.000 људи побијено у Сребреници. Међутим, било је и очито аутентичнијих снимака које је Орић показао канадском новинару *Toronto Star-a* Билу Шилеру и извештачу

Washington

Post-a

Џону Помфрету на којима се Орић хвали убијањем Срба и одсецањем њихових глава и где тврди како је убио 114 Срба само у једном од таквих инцидената. Помфрет је написао само један краћи чланак о томе, Шилер два, и то је било то. Нико није рекао како је то „крунски доказ“ да су злочини над Србима у Сребреници били масовни нити да је наводна „демилитаризација“ „безбедне зоне“ само варка. Није било коментара што је Међународни трибунал подигао оптужницу против Орића тек 2002. године, и то не због убистава, већ зато што у шест наврата није имао контролу над подређенима и на крају одбацио цео случај због техничког пропуста. Међународни трибунал никада није позвао Помфрета или Шилера да сведоче нити је употребио ове снимке као доказе.

Трибунал није узео у обзир ни сведочење Ибрана Мустафића, босанског званичника у Сребреници, који је својој у недавно објављеној књизи *Планирани хаос* написао како је Насер Орић „ратни злочинац коме нема равна“ и описује грозна убиства која је лично видео, а која је починио Орић. Као сведок није позван ни француски генерал Филип Морион, иако је сведочио на суђењу Милошевићу, где је тврдио како Орић „не узима затворенике“ и да су његова масовна убиства из „безбедне зоне“ кључни фактор који објашњава осветољубивост Срба пошто су заузели Сребреницу.

Међународни трибунал није инструмент правде, већ продужена рука НАТО-а, створен да служи његовим циљевима у ратовима на Балкану, што је у бројним приликама и урадио. Главна улога му је да у средиште интересовања стави, сатанизује и осуди Србе, који су и били мета НАТО-а. Кад год је НАТО-у била потребна потпора, Међународни трибунал се нашао при руци, подигавши оптужницу против Младића и Караџића како не би преговарали у Дејтону. Подигао је и оптужницу против Милошевића у мају 1999. када је НАТО почео да добија критике због бомбардовања цивилних циљева у Србији, односно ратних злочина.

Повећавање броја жртава

Надувавање броја убистава која су починили Срби је институционализовано почетком сукоба у Југославији, а кључну помоћ у томе су пружили медији и лаковерна либерална левица. Превише су се ослањали на босанске Муслимане и америчке званичнике, који су често лагали, али штампа никада у њих није сумњала. У случају озлоглашеног масакра на пијаци Маркале који се десио 27. августа 1993. пред састанак НАТО-а на коме је одобрено бомбардовање Срба, главни стручњаци и посматрачи са лица места – из Велике Британије, Француске, Канаде, Уједињених нација, па чак и из САД – били су убеђени да су починиоци босански Муслимани. Ово, међутим, није могло да прође у западним медијима. Босански Муслимани су тврдили да је на њиховој страни почетком 1993. било 200.000 мртвих (и наравно, да само Срби држе логоре), у то су сви поверовали, као и у бајке о „Великој Србији.“

Исти је поступак коришћен и у случају Косова и пре и после бомбардовања. Говорило се о наводном геноциду који се десио пре рата, а још више о наводном бомбардовању (када је Стејт Департмент проценио да је убијено чак 500.000 косовских Албанаца). Све су то биле велике лажи. Оних 200.000 (што је касније нарасло чак на 300.000) се смањило на 100.000 у које спада 65.000 цивила страдалих у Босни на свим странама. Предратни број жртава на Косову је смањен на 2.000 у години пред бомбардовање, од којих су већина жртве дејстава ОВК, а не Срба (на основу онога што је рекао британски секретар за одбрану Џорџ Робертсон), а укупан број мртвих и несталих на Косову је током бомбардовања смањен на 6-7.000 на обе стране. Међутим, није било никаквих извињења нити преиспитивања од стране водећих медија или либералних апологета „корисног бомбардовања.“

Сребреница је остала њихова. Али, као и код осталих пренадуваних или неистинитих елемената процеса сатанизације, добили су је преваром. Није спорно да је било убистава у Сребреници, али није 8.000 жртава и по свој прилици их није било више него

Пише: Едвард Херман
понедељак, 13 април 2009 16:13

српских жртава Насера Орића на подручју Сребренице, како је наговестио генерал Луис Макензи (који се по ауторовом мишљењу овде показао конзервативним). Прича о моралности се у великој мери ослања на пренебрегавање чињенице како Сребреница није демилитаризована „безбедна зона“, већ заштићена војна база босанских Муслимана која је коришћена да би се десетковало локално српско становништво. Прећуткује се и то да је масакр био од велике користи, као и онај на Маркалама, који је створио наду и очекивање да ће испровоцирати војни одговор НАТО-а. Лидери босанских Муслимана су вриштали о „геноциду“ чак и пре него што су Срби заузели Сребреницу.

Цела ова прича се заснива и на бројним манипулацијама. После интензивних претрага код Сребренице је у последњих шест година нађено само око 2.000 жртава од којих нису све муслиманске и које нису све убијене. Интензивних борби је било изван Сребренице, али је било згодно да се цифре напумпају како би се бројке погинулих у борби могле занемарити и да би се свако ко се води као „нестао“ могао сматрати мртвим.

Навод да су Срби преместили неколико хиљада лешева никада није деловао веродостојно. Сателитски системи за осматрање би лако уочили да су превожени камионима, а такве слике никада нису предочене, а неке од наводно нових гробница су ближе Сребреници од места са којих су лешеве наводно премештени. Касно проналажење гробница после 2000. године спроведено је под контролом вођства босанских Муслимана, које од 1992. редовно шири дезинформације. Налази добијени после 2000. године и ДНК идентификација још више су компромитовани ненаучним руковањем остацима (који су у земљи провели пет или више година), немогућношћу да одвоје оне који су страдали у борби од убијених или оних који су умрли пре 1995. и одабирањем тренутка за акцију како би створили погодне политичке догађаје.

Стални публицитет који се даје Сребреници је као и на почетку у великој мери политичке природе. Ова селективна и претерана виктимизација донела је политичку корист жртвама и њиховим менторима, као и психолошку награду у виду наношења бола дугогодишњим непријатељима. А у овом случају империјални владари не само што могу да укажу на наводно оправдану „хуманитарну интервенцију“ како би тиме прикрили крупније планове за глобалну пројекцију моћи, већ су и успели да претворе Балкан у одскочну даску за експанзионистички постхладноратовски поредак НАТО-а.

Едвард С. Херман је пензионисани професор финансија на Вортону, Универзитет у Пенсилванији, и аутор је многих књига о економији, спољној политици и медијима у које спада и *Деградирана моћ: медији и косовска криза* (уредник Филип Хамонд, издавач

P

Сатанизација Срба као пропагандни удар

Пише: Едвард Херман
понедељак, 13 април 2009 16:13

---

luto
, 2000.)

Извор: <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=13130>

(Превео Ненад Томовић)